

ВОЛИНСЬКІ ЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

Часопис
Волинської єпархії
Київського Патріархату

За єдину Українську Помісну
Православну Церкву!

№ 7 (32) липень 2007 р.

НА ШЛЯХ БЛАГОДАТІ

Працівники ЗМІ стали ченцями. Їхній учинок викликав широкий резонанс по всій Україні

6 червня, коли відзначається День журналіста, єпископ Луцький і Волинський Михаїл звершив монаший постриг двох працівників луцької газети «Аверс-прес».

Остання ніч роздумів

Ця ніч була безсонною. Хвилини одна за одною збігали, наче швидкоплинна гірська річка, наближаючи мить, коли треба було остаточно сказати: «так» чи «ні». Душа нуртувала – то закипала, то заспокоювалась, а серце чітко відбивало ритм кожної хвилини і наче підказувало відповідь – так.

Темряву швидко змінив день. У небі з'явилася яскраве сонце – і все навколо почало радіти. Легкий вітерець гойдав віти дерев, а щебет птахів вітав початок нового дня. Іван та Олег уже були біля собору – тут на свіжому повітрі легше думалось, а душа налаштовувалася на одвічне. Потрохи почали сходитись люди. Здебільшого то були журналісти, які зазвичай 6 червня збиралися на свій молебень. Прийшли навіть ті, кого рідко зустрінеш у цьому храмі: обидва хлопці – то ж їх колеги, Іван Марченко працював журналістом у газеті «Аверс-прес», а Олег Дядюс – менеджером з її збути...

Іван каже, що останньої ночі перед постригом дуже хвилювався, адже зробити такий крок без хвилювання неможливо. Настрій був змінний: одні п'ять хвилин була переконаність, що все правильно, інших п'ять – вагався.

Послушництво

Владика Михаїл править короткий молебень, після чого вітає журналістів з професійним святом. Роздає проскурки та іконки. Підходить усі, хто в храмі. А Іванове й Олегове серце відстукує останні миті світського життя. Найчастіше Іван бував у монастирі останніх три роки, а остаточно оселився 1 травня 2007-го.

– Основоположною є віра, – говорить Іван. – Є бажання виразити свою віру саме таким чином. Звичайно, можна жити в миру і вірити так само в Бога, але це якесь внутрішнє покликання, що хочеться глибше служити Богові, глибше допомагати людям. У світі це трошечки буде важче, бо треба думати про якісь інші проблеми.

Приблизно стільки ж у святій обителі був і Олег:

– Перебуваючи в монастирі, відчуваєш, що ти набагато більше до Бога, ніж у світі. У світі – це суєта, турбота, і вона заважає зблизитися з Богом, якось віддаляє від Нього. А тут постійно перебуваєш у молитві, постійно більше до Бога, постійно біля Нього. Люди приходять з турботами, теж линучи до Бога, і приходять до тебе, питают, як зробити, що зробити. І самому підтримка є, молитва більша, і поривання більше, і бажання більше. І взагалі, в монастирі підтримують один одного братя. Так теж набагато легше спасатися.

– Життя в монастирі – це обмеження себе певними рамками, певним стилем життя. Чи не боїтесь Ви того, що буде спокуса виникати зі світу, що схочеться того чи іншого, – а не можна?

І.: – У будь-якому випадку життя християнина – це стримання від чогось, тобто це не обмеження. Це – стримання. Якщо є справжня віра, то неважко від чогось відмовитися. Те, що передбачає устав, – не лякає.

О.: – Яккаже отець Іван, стримуватися від чогось – це подвиг християнина. На мою думку, якщо постриг вимагає від чогось стримуватися, то треба цього прагнути, з цим змириячися, від чогось відмовлятися, бо через подвижництво дійсно з'єднується з Христом.

І.: – Монастир це не гуртожиток юнаків чи гуртожиток дівчат. Це вираження свого християнства у глибшій формі. Хтось може на це наважитись, а хтось не може.

Постриг. Перші побажання мирянам

Іван і Олег – уже в білому, такому собі крижмі, яке символізує народження, нову віху на шляху спасіння. І нічого

дивного: адже постриг у ченці – це друге народження. Четверо ченців, мов воїни Христові, стоять при вході в храм. Попереду – намісник Жидичинського монастиря Святителя Миколая Чудотворця ієромонах Марк та намісник Луцького Замкового монастиря Різдва Христового ієромонах Святополк. У руках – великі свічі. Між ними на підлозі обличчями додолу – Іван та Олег. Руки розкинули, наче розіп'ятий Христос. Відтак хлопці по-пластунськи, опираючись лише на лікті, під задушевний піснеспів повзуть до амвону, де стоїть владика. Ніби все далі від народження, від мам, які виколисали.

Владика їх піднімає і запитує: «Чи вірою і вільною своєю волею приступаєш до Господа?» – «З допомогою Божою, преосвященніший владико», – відповідають Іван та Олег. «Чи будеш у цьому монастирі виконувати все, що тобі від святого послуху наказано, і будеш перебувати в пості навіть до останнього твого подиху?» – далі запитує архієрей. – «Так, з допомогою Божою, преовященніший владико», – знову відповідають послушники. Подібних запитань значно більше. Вони допомагають пізнати чернече життя і змушують ще раз подумати про готовність стати на такий шлях. «Належить тобі розпочати путь, що веде до Царства Небесного, – і немає шляху назад, бо втратиш Царство Небесне. Не надавай перевагу чомусь більше, ніж Богу, не возлюблю ні батька, ні матір, ні братію, ні когось з своїх, ні сам себе більше, ніж Бога». Це остання настанова, яку читає владика Михаїл перед вирішальним моментом.

Іосій він нарешті настав – кульмінаційний момент. Архієрей тричі кидає ножиці, щоб послушник приніс їх. У нього є остання можливість відмовитися від чернечтва. Але і втретє кожен з них приносить ножиці. Отже, каже «ТАК». І владика навхрест постригає спочатку Олега, потім Івана, уперше називаючи їх нові, чернечі імена – Макарій і Константин. Після того нові монахи одягають чернечий одяг, отримують молитовник і постригальну свічку. Обох ченців архієрей доручає наміснику Жидичинського монастиря отцеві

Марку. Він відповідатиме за них у День Судний. У Жидичині новопострижені спочатку й житимуть. Але перед тим цілу ніч молилися в храмі. А вже наступного дня отримали послух і зажили, як уся братія. Після постригу підходить присутні й починають вітати пострижених словами: «Яке ім'я твоє?» А вони відповідають: «Макарій», «Константин».

– Постриг відбувся. І на серці спокій, – ділиться врахеннями о. Макарій, в миру Олег Дядюс. – Просто дійсно такий спокій, навіть нічого не доповню до цього. Серце наповнилося якоюсь благодаттю, спокоєм, чого шукаєш усе життя. Як люди взагалі прагнуть ніби пристані тихої, де можна було б сісти й відпочити! А, виявляється, пристань та в серці. Бог дає цю пристань, дає це почуття, дає цей спокій. Коли ми давали обітницю Богу, ми там казали – «з допомогою Божою». Тобто ми будемо робити зусилля, але з Божою благодаттю і силою будемо намагатися робити, бо тільки в Ньому можемо встояти і зміцнитися.

– А я, – зазначає донедавна Іван, а тепер Константин, – як ваш колега, а тепер ще й монах, чий обов'язок нести мир серед людей, звертаюся до вас більше писати про щось добре, бо сьогодні дуже вже модно стало писати про один негатив. І від того створюється якийсь такий у суспільнстві настрій – буквально негативний. То щоб ми не стидалися на релігійні свята писати про релігійні свята. Якщо гарні речі відбуваються – писати про них, не сприймати це як рекламу, що ми когось «піаримо». Я скільки пропрацював серед журналістів – помітив, що ми трішечки боїмося на своїй роботі бути православними християнами.

Тепер як ченці ієродияconi Константин і Макарій нестимуть різні послухи. Але враховуючи їх сан і фах, два послухи будуть для них обов'язковими. Насамперед – дияконський обов'язок під час Богослужіння і поза ними. А крім того, – газетна справа. Отець Константин вже нині є прес-секретарем Жидичинської обителі.

Андрій ГНАТЮК. Світлина ієродияconi ЯКОВА (Мільяна)

Боголюб'язний читачу!

«Волинські єпархіальні відомості» – надійна підмога та корисний засіб у духовному житті православних волинян. Аби часопис став таким і для Вас – зробіть перший крок назустріч: випишіть його в будь-якому поштовому відділенні області, починаючи з будь-якого місяця. Передплата вартість одного примірника з доставкою – лише 30 к.

(без вартості приймання передплати). Індекс у поштовому каталогі обласної періодики – 91241.

Надсилаємо газету передплатою в усі регіони України та в усі країни світу.
Архів основних публікацій часопису, оперативні церковні новини тощо – в інтернеті за адресою: www.pravoslavia.lutsk.ua

НОВИНИ

Архієрейські служіння

У червні єпископ Михаїл освятив підмурок і в ньому – пам'ятну капсулу церкви Апостолів Петра і Павла, що в селі

Берегове Рожищенського деканату; у день молитового спомину рівноапостольних царя Константина і матері його цариці Єлени у луцькому Хресто-воздвиженському храмі, іменованому ще Братьським, відправив Божественну Літургію з нагоди відпустового дня і поклав квіти до меморіальної плити, що увіковічнює пам'ять членів Чеснохрестного братства, які в минулих століттях відстоювали православну віру; разом із духовенством взяв участь у щорічних урочистостях, присвячених пам'яті козаків та селян, які полягли в битві під Берестечком, долучившись до відправи Божественної Літургії та панаходи, що їх очолив Патріарх Філарет у Свято-Георгіївському чоловічому монастирі в с. Пляшева Рівненської області.

12 червня владика з кількома священнослужителями й мирянами єпархії взяв участь у Другому Всеукраїнському церковно-громадському форумі «За Українську Помісну Православну Церкву», що відбувся в Києві під проводом Патріарха Філарета. Учасники заходу ухвалили рішення про широку популяризацію історико-канонічної декларації «Київський Патріархат – Помісна Українська Православна Церква», яку прийняв Архієрейський Собор 19 квітня цього року, та низку звернень: до Вселенського Патріарха Варфоломея, до Президента В. Ющенка, до єпархій і мирян УПЦ МП і УАПЦ з проханням сприяти об'єднанню Українського Православ'я.

15 червня лідер партії «Народний союз Наша Україна» В'ячеслав Кириленко, голова облдержадміністрації Володимир Бондар, депутат Верховної Ради України п'ятого скликання Володимир Карпук та інші високопосадовці зустрілися з єпископом Михаїлом. Владика ознайомив гостей з діяльністю консисторії, ходом будівництва нового корпусу духовної семінарії, відправив на їхнє прохання в кафедральному Троїцькому соборі молебень, благословив державних мужів на добре справи.

Наприкінці минулого місяця архієрей освятив хрест на території Іваничівської районної лікарні, де буде зведено каплицю Великомученика Пантелеймона Цілителя, і нагородив благословеною грамотою головну лікарку закладу Лідію Томашевську. Наступного дня він освятив нове рентгенівське відділення і кілька нових кабінетів відділення ультразвукової і функціональної діагностики обласної клінічної лікарні.

Наче ангели-охоронці...

17 червня – День медичного працівника. Волинське духовенство молитвоно долучилося до відзначення цього професійного свята: єпископ Михаїл привітав лікарів на урочистих зборах обласної лікарні; старший капелан єпархії протоієрей Олександр Безкоровайний очолив Божественну Літургію в актовому залі обласної дитячої лікарні (сюди з луцької Благовіщенської каплиці було принесено чудотворну ікону святителя Луки Кримського, який був лікарем); у день спомину преподобного Агапита Печерського, лікаря безвідплатного, камінь-каширський декан протоієрей Воло-

З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

АПОСТОЛИ ХРИСТА

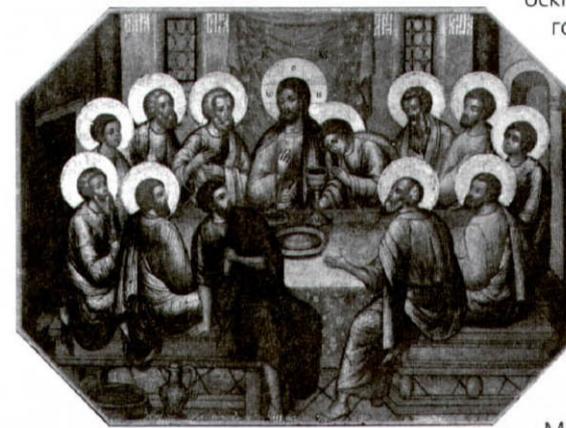
Коротенькі життєписи дванадцятьох Ісусових учнів

До редакції надійшов лист від нашого постійного читача Г. Завгороднього із Луцька: «Прошу вас на сторінках часопису розповісти про дванадцять учнів Ісуса Христа». Охоче виконуємо Ваше прохання, дорогий брате, тим паче, що липень можемо назвати «апостольським» місяцем – 12 числа вшановуємо первоверховних апостолів Петра й Павла, 13-го – святкуємо Собор славних і всехвальних дванадцятьох апостолів.

Після Свого хрещення Господь Ісус Христос пішов у міста і поселення єврейської землі проповідувати Євангеліє. Багато людей увірвали в Нього і натовпами ходили за Ним, слухаючи Його Божественне вчення. Серед них були учні Спасителя, яких Він Сам покликав за Собою.

Якось у Галилеї, провівши в молитві всю ніч, Він покликав учнів Своїх, обрав із них дванадцятьох і назвав їх апостолами, тобто посланцями. Згодом він посыпав їх для проповіді Свого вчення. Апостолам Господь дав силу зціляти хворих, виганяти бісів і віскрешати мертвих.

Апостол Петро першим із учнів прийняв перед Спасителем його віру – що Він є Христос, Син Божий. Господь похвалив Петра і сказав: «Ти – Петро, тобі камінь; і на цьому камені Я збудую Церкву Мою, і врата пекла не здолають її. І дам тобі ключі Царства Небесного».

Ісус Христос завжди підтримував віру вчених Своїх, показувавши Свою Божественну славу. Після Свого славного Воскресіння послав їм від Отця іншого Утішителя та Вчителя замість Себе – Святого Духа. У Євангелії від Йоана читаємо: «Він дихнув, і говорить до них: „Прийміть Духа Святого! Кому гріхи простите, – простяться їм, а кому затримаєте, – то затримаються!“»

Апостоли Христові своїми проповідями, з натхнення Святого Духа, за короткий час навернули до Христа велику кількість язичників, як простих і незнаних людей, так і вчених, і самих царів. Багато праці доклали апостоли для цієї святої справи.

51 року зібрався Апостольський Собор у Єрусалимі. У Соборному посланні, яке починалося словами: «Угодно Духові Святому і нам...», було запропоновано не утруднювати християн із язичників виконанням обрядового закону Мойсеєвого, але вони повинні жити у чистоті та святості й не робити іншого того, чого не хочуть собі.

Євангеліст Лука написав книгу Діянь святих апостолів, а святий Єпифаній, єпископ Кіпрський, – оповідь про святих апостолів, де є короткі відомості про їх проповіді та долю. Стисло перекажемо їх і ми.

Первоверховний апостол Петро (Симон), брат Андрія Первозваного, з міста Віфсаїди, син Йонин, проповідував спочатку в Йдеї, потім в Антиохії, у Вифанії, в Асії, в Іліпії, на Понті, в Галатії, в Каппадокії, а також по всій нинішній Італії і в самому Римі, де був розіп'ятий вниз головою за часів імператора Нерона, похований у Римі 29 червня 67 р. Петро написав два соборних послання. Він був найревнішим наслідувачем Христа. За найбільший внесок у ствердження Христової Церкви найменованій первоверховним.

Апостол Андрій Первозваний, брат Петра, проповідував на берегах Чорного моря у багатьох країнах, у тому числі й на наших землях. У Візантії він рукопоклав у єпископи Стхія, одного із сімдесяти Христових учнів.

Болгарський єпископ

Василій Великий

Болгарський єпископ

ВІДПОВІДЬ БОГОСЛОВА

ЧОГО ПИЛЬНУЮТЬ «СВІДКИ ЄГОВИ»?

Запитання

Час від часу до мого дому приходять особи, які називають себе свідками Єгови, розповідають про Бога й обов'язково залишають журнал «Вартова башта». Що це за організація з точки зору Православної Церкви?

Відповідають
ієромонах Марк (Левків),
Віктор Гребенюк

Образ сторожової вежі, частий на стінках Біблії, видавці цього часопису використовують як символ пильнування чистоти Христового вчення. Чи ж справді Товариство «Вартової башти» стереже від зіпсуття все те, чого навчає Святе Письмо?

На відміну від Православ'я, яке протягом перших століть Християнства виробило догмати (короткі формулювання, у що і як треба правильно вірувати), остаточно затвердивши їх 787 року на VII Вселенському Соборі, організація «Свідки Єгови» такого усталеного вчення не має. Спершу вона називалася «Дослідники Біблії», її заснував у 1879 році проповідник Чарльз Рассел. Він, почавши із заперечення християнського розуміння пекла, в подальшому відкинув і всі інші догмати та практики Церкви: Божество Сина та Духа Святого, заперечення Святої Трійці, шанування Богородиці, молитви за померлих, святування празників тощо. Вчення Рассела було настільки богословськи слабким, що наступний керівник організації, яка з 1932 року стала зватися «Свідки Єгови», Джозеф Роттерфорд доклав багато старань, аби надати йому хоч якоїсь

Бажаєте одержати відповідь православного богослова на Ваші запитання? Надіслайте їх до редакції на адресу: 43025 Луцьк, Градний узвіз, 1 або телефонуйте – (0332) 72-21-82.

ТАЇНСТВА

ХРЕЩЕННЯ

З дитинства нам властива цікавість до всього таємного. Отож, сьогодні ми розпочинаємо цикл статей про таїнства Православної Церкви – Хрестення, Миропомазання, Покаяння (Сповідь), Євхаристію (Причастя), Оливоосвячення (Соборування), Священство, Шлюб.

У кожному таїнстві є видиме, що здійснюється священником, і таємне, невидиме, що не осягається нашими чуттями. Вершителем усіх таїнств є Сам Бог, а єпископ, священик і диякон – лише Його виконавці.

Світ таїнств відкриває нам Хрестення, з нього розпочинається християнське життя. Хрестення встановлено Самим Христом: «Отже, йдіть, навчайте всі народи, хрестячи їх в ім'я Отця і Сина і Святого Духа», – читаємо в Євангелії від Матфея. Це таїнство можна назвати дверима до раю, без нього немає спасіння. Сам Спаситель говорить нам через євангеліста Йоана Богослова: «Якщо хтось не родиться від води і Духа, не зможе ввійти в Царство Боже».

У перші чотири століття Християнства було прийнято хрестити переважно дорослих. Дехто, знаючи, що в Хрестенні прощаються гріхи, відкладав таїнство до останніх днів життя і, на жаль, так і помирає без Хрестення.

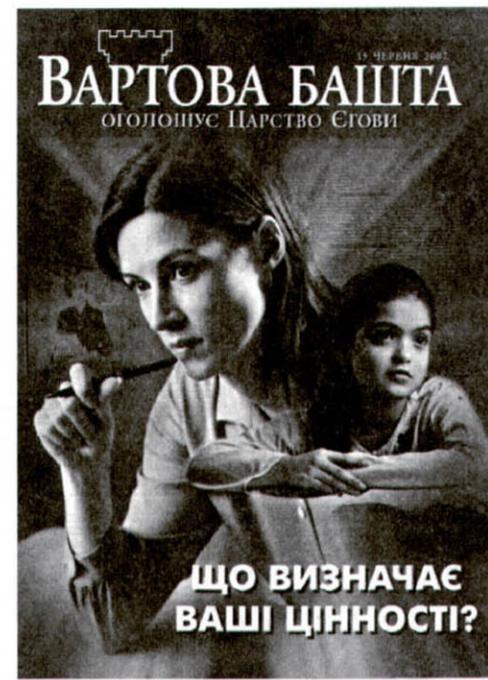
Часто питання, коли варто приймати таїнство Хрестення, стає причиною суперечок між православними і протестантами. Тож чи потрібно хрестити дітей? Протестанти говорять, що дітей не треба хрестити, бо вони ще не можуть свідомо прийняти це таїнство. Але послухаймо, що говорить Бог. У Кнізі Буття читаємо, що Він, звертаючись до Авраама, говорить: «Я укладу угоду, заповіт між Мною і тобою, і нащадками твоїми. Хай буде у вас обрізаний весь чоловічий рід [...] На восьмий день після народження хай буде обрізаний у вас [...] кожне немовля чоловічої статі. Хто ж не обріжеться у восьмий день, той буде знищений з народу Мого, бо він порушив заповіт Мій».

Якщо Бог у Старому Заповіті міг укласти угоду між Собою і восьмidenними дітьми, то чому Він цього не може зробити з нашими дітьми? Але вже не в обрізанні, а в Хрестенні, що прийшло йому на зміну. Про це сказано в Посланні апостола Павла до колосян: «Ви в Ньому й обрізані обрізанням нерукотворним [...] обрізанням Христовим». Хрестення і є обрізанням нерукотворним. У Ньому людина позбавляється первородного гріха.

Оскільки Хрестення – духовне народження, а народжується людина один раз, то це таїнство не повторюється. Але якщо точно не відомо, чи була ця особа охрещена в дитинстві, над нею звершується повний чин Хрестення (з словами «якщо не охрещений»).

Видимим чином таїнство Хрестення здійснюються свяще-

сталості й благовидності. Проте того року в цьому середовищі стався розкол, і донині є, зокрема на Волині, як «Дослідники Біблії», так і «Свідки Єгови», причому основний друкований орган і в тих, і в тих має однакову назву – «Вартова башта», одні ж одних вважають відступниками від чистого Божого вчення.

Тепер свідки Єгови про Рассела згадують дуже й дуже рідко, а постійні зміни у віровченнях пояснюють так: що близче до армагеддону (кінця світу), то світло Божественної істини сяє ясніше, отже й деякі

речі стають виразнішими. Але «ясніше сяє» воно винятково Керівному органу, що розміщується в Брукліні, у Нью-Йорку, а звідти переформульовані «істини віри» через журнали «Вартова башта» і «Пробудись!», що публікуються багатьма мовами, доводяться до всіх свідків Єгови, а вони повинні вірити вже у це – до наступної зміни вчення. Тож, наприклад, до 1952 року щелення вважалися «прямим порушенням вічного завіту Бога з Ноєм», а потім цю заборону було безапеляційно знято. 1967 року стверджувалося, що пересадка органів – «жахливе людоїдство», а 1980-го – це вже просто питання сумління кожного віруючого зокрема. Ще зовсім недавно переливання крові в будь-якому вигляді було рішуче заборонено для свідків Єгови, тепер – за певних умов «кожен християнин після старажин і молитовних роздумів повинен сумлінно прийняти особисте рішення». Ще не так давно Ісус Христос був для свідків Єгови не Бог, а «найбільша людина, яка будь-коли жила», «архангел Михаїл», тепер же – навіть бог, щоправда – з малої букви. І так чимало інших «істин» за коротку історію організації зазнали дивовижних перетворень. Те, за що одні покоління її членів віддавали життя, жертвували здоров'ям, – тепер оголошується простим непорозумінням. Важко навіть уявити, яке нове «об'явлення» спаде на думку Керівному органу, що складається з кількох обрядах, уже завтра. То чи варто довіряти організації, яка має не просто вчення, котре у багатьох найголовніших питаннях кардинально відрізняється від Православ'я, Керівний орган, зловживав довірою людей.

А як же нам, православним, ставитися до свідків Єгови – не до організації, а до вірних, які входять до неї? Відповідь однозначна: з любов'ю! Це такі ж, як і ми, діти Божі, дуже віддані Господу, які стараються, щоб іхня віра не розходилася з ділами. Та, на жаль, замість того, щоби пильнувати Божого виноградника, тобто непорочність Церкви, істинне вчення Христове, ці християни варують ересь.

...Але коли вони знову постукають у Ваші двері, не жenіть їх з порога, а взамін «Вартової башти» запропонуйте православну книжку чи газету, хоч би цей номер «Волинських спархіальних відомостей».

ником у церкві, за певних обставин – у дома або в іншому місці, наприклад, у лікарні.

Згідно з чинними церковними правилами, у разі небезпеки життю немовляті і за відсутності на той час священика, Хрестення повинно бути здійснено православним мирянином, чоловіком, а якщо його немає – жінкою (у тому числі батьком або матір'ю). Для цього потрібно взяти просту чисту воду та тричі занурити немовля у ванночку або тричі облити голову водою, промовляючи: «Охрещується раб Божий/раба Божа (ім'я), в ім'я Отця. Амінь. I Сина. Амінь. I Святого Духа. Амінь». Якщо так охрещене немовля залишається живе, то чин Хрестення доповнюється священиком.

Таїнство Хрестення можна здійснювати й у піст, на вівіт Великий, але за умови, що не буде скромного застілля.

При хрещенні дітей повинні бути хресні батьки, щоби промовляти замість них Символ віри й необхідні відповіді, потім опікуватися духовним зростанням похресників, пізнанням ними основ віровчення (молитви, відвідання храму тощо). Святий мученик Юстин (II ст.) пише: «Немовлята отримують дари, що подаються через Хрестення, по вірі тих, що приносять їх до Хрестення».

Хоча нині зазвичай хресних буває двоє – чоловік і жінка, ба навіть кілька пар, насправді дійсним хресним є лише один: при хрещенні хлопчика – чоловік, дівчинки – жінка. Зважаючи на це, не забороняється батькам різних сімей бути хресними дітей один в одного, не забороняється бути хресними однієї дитини рідним брату та сестрі, чоловікові й дружині, нареченому й нареченим. Також хресними матерями можуть бути вагітні жінки.

Не можуть бути хресними неправославні, жінки у період «критичних днів» або днів післяпологового очищення, хлопчики до 16 років, дівчатка – до 13, рідні батьки хрещеника, ченці й черниці.

Вибираючи хресних батьків для своїх дітей, ми повинні усвідомлювати: вибираємо не гаманець, що матеріально допомагатиме нашим дітям, а людину, яка буде молитися за наших дітей. Недаремно говорять, що діти тілесно подібні до рідних батьків, а душою – до хресних. Отже, є привід задуматись.

Хресні батьки повинні бути віруючими людьми, відвідувати Божий храм, знати Символ віри, молитви «Отче наш», «Богородице Діво», Заповіді Божі. Не допускається, щоб хресними були люди, котрі не причащаються вже кілька років. Найкраще, коли хресні причащаються безпосередньо або за декілька днів перед Хрестенням похресників. Колись після смерті рідних батьків діті опікувалися хресні. Така велика відповідальність стоїть перед тими людьми, які приносять дитину до Христа.

Тож ставиться до Хрестення варто з відповідальністю та розумінням.

Протоієрей Михайло БУЧАК, капелан Волинського державного університету ім. Лесі Українки, настоятель парафії Покрови Пресвятої Богородиці в с. Маяки Луцького районного деканату

НОВИНИ

Капеланське служіння

Синодальне управління духовно-патріотичного виховання у зв'язках зі Збройними силами та іншими військовими формуваннями України провело в Києві і з'їзд військових священиків (капеланів) України. Про досвід роботи із військовиками учасникам цього зібрання розповів старший капелан нашої єпархії протоієрей Олександр Безкоровайний. Загалом же, зазначив священик єпархіальний прес-службі, захід пройшов мляво й неїкаво, не було обговорення проблем, а лише заслуховування «переможних реляцій», якими, як відомо, справі не зарадиш. Але те, що з'їзд ухвалив низку рішень і декларував актуальність упровадження військового капеланства в Україні, залишає надію на краще.

На захист життя!

Міжнародний день захисту дітей християн Луцька вирішили використати, щоб підняти свій голос проти найгнебінішого явища сучасного життя, що, на превеликий жаль, поглинуло й українське суспільство, – проти абортів. На Театральному майдані в центрі міста зібралися священики з Київського та Московського Патріархатів, УАПЦ, УГКЦ, РКЦ, миряни цих конфесій. Під час акції «Збережи та захисти життя дитини», проголошуячи гасло «Ні – абортам, так – життю!», лунали проповіді духовних отців, відправляли молебень за примноження любові. Бо ж, як зазначив представник нашої Церкви протоієрей Володимир Подолець, декан

кафедрального собору Святої Трійці, «саме катастрофічне зменшення любові є причиною масового вбивства дітей в утробах матерів». Серед організаторів акції – Молодіжне православне братство Преподобного Миколи Святої князя Луцького. На завершення було прийнято документ, у якому Президента Віктора Ющенка закликано ініціювати законодавчу заборону абортів в Україні.

У Локачинському деканаті

У с. Мовчанів настоятель храму Архістратига Михаїла із с. Павловичі священик Віталій Худий взяв участь в урочистостях з нагоди підведення газу, поблагословив і освятив запалення святкового факела.

У Горохівському деканаті

Духовенство на чолі з деканом протоієреєм Андрієм Сидором відслужило панаходу за упокій душ спочилих козаків на майдані перед Свято-Троїцьким собором у Берестечку. До цієї молитви долучилися духовні отці УАПЦ й УГКЦ, багато вірних, які приїхали з різних куточків України. Після панаходи процесія вирушила на кладовище, де було відправлено літію за упокій душ вояків УПА.

Ще один успіх «Оранти»

Архієрейський хор «Оранта» нещодавно побував у Білостоці (це на Підляшші, у Польщі), де взяв участь у черговому Міжнародному фестивалі православної церковної музики і вже вкотре показав високий клас: посів друге місце у номінації «професійні хори». До програми виступу входили релігійні твори М. Леонтовича, Р. Твардовського, К. Шимоновського та В. Тиможинського. Настанок хористи виступили на гала-концерті у Варшаві.

З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

(Закінчення. Початок на 2 стор.)

у благовістуванні був повіщений на хресті, прийнявши мученицьку смерть. Написав соборне послання, тобто лист до християн усього світу.

Юда Яковів, що в Діяннях названий Юдою, а в Матфеєвому та Марковому Благовісті – Фадеєм та Левеєм, був родичем Ісуса Христа; він проповідував у Месопотамії, а згодом був повіщений невірними на дереві, де й прийняв кончину, уражений багатьма стрілами. Написав соборне послання, в якому вчив, як треба вірувати і жити за вченням Христа.

Апостол Симон, названий також Кананіт, по-іншому Зилот, тобто ревнитель (у Йоанновому Благовісті – Нафанаїл) – був з Кані Галілейської; обійшов усю Північну Африку, дійшов до Британії. Він був розп'ятий на хресті, за одними даними – в Грузії, за наказом іверського царя Аверкія, а за іншими – у Персії.

Дванадцятим апостолом Ісус Христос обрав Юду Іскаріотського, який згодом і зрадив Спасителя. На його місце був поставлений Матфій, один із сімдесяти учнів. Він проповідував на берегах Адріатичного моря, був супутником і сподвижником ап. Петра. Прийняв мученицьку смерть в Олександриї.

Первоверховний апостол Павло ж (не входить до числа дванадцяти учнів Христових, але за ревне й винятково важливе служіння Церква вшановує його як апостола), коли отримав наказ від юдейського первосвященика і був у дорозі в Дамаск, щоб віддати на смерть усіх, що визнавали ім'я Христове, і вже наблизався до Дамаска, несподівано був осяяний небесним світлом і почув голос, який промовляв до нього про те, що неможливо йому як людині здолати силу Божу. І там йому було звелено йти в Дамаск до учня Христового Ананії, який охрестив його. З того часу він прийняв апостольство і, облетівші весь світ, мав великий і багатий улов. А почав своє благовісті з Єрусалима, потім дійшов до Італії, й Іспанії, де проповідував Євангеліє Христове. Відтак дійшов до Рима і там наїхав багатьох людей, а потім з наказу імператора його посікли на смерть за межами міста. Його тіло було покладено поряд з Петровим. За найбільший внесок у проповідування Церква йменує їх обох первоверховними. Апостол Павло написав чотирнадцять послань до окремих Церков і осіб.

Валерій ШАРАНДІН, вихованець Волинської духовної семінарії

ЛИСТ ДО РЕДАКЦІЇ

ІЗ ЧУЙНИМ СЕРЦЕМ І СЛОВОМ ДОБРИМ...

У нашому селі Лахвичі Любешівського деканату ніколи не було церкви. Миналися то до однієї сусідньої парафії, то до іншої. Чи то когось охрестити, чи то поховати, чи повінчати молодят – доводилось їздити по чужих селах, просити сусідніх отців.

І якою була всезагальна радість, коли до нашого села приїхав священик Олег Куліш з сім'єю. Во відразу ж стільки проблем спало з плечей – розуміли всі. Але не так усе легко виявилось для нього. Він приїхав посеред зими, перед Різдвяними святаами, із малою дитиною. Дали їм стареньку дерев'яну хатину без будь-яких меблів і речей. Хіба що тільки один стіл та одне ліжко...

Як він відслужив святу Літургію на Різдво Христове – того ніхто не знає. Но чвари не вінчали через дерев'яну каплицю на кладовищі, де інколи здійснювали Богослужіння священики Московського Патріархату. Люди розділилися, та все ж змогли «відвоювати» каплицю для священика Київського Патріархату.

Усі розуміють, які там умови для ведення Богослужіння. Найгірше взимку, бо опалення немає ніякого. Немає і світла – бо то кладовище.

Правiti доводиться при світках і в холоді. І це при поганому здоров'ї нашого священика. Та й узимку людей мало ходить, тільки на свята більше. І вода, і вино замерзає, і священичі ризи доводиться вдома тримати.

Наш отець Олег зі своєю паніматкою організували невеликий церковний хор. І цього року ходили колядувати і по нашому селу, і в район.

І якось помаленьку, зволі Божої, розпочали будівництво нашого Свято-Миколаївського храму. Священик турбувався, щоби на весні і двері робили, і вікна до церкви. А ще навесні продовжили будівництво стін. А на все потрібні гроші, про що не перестають думати і наш священик, і парафіяни.

Звичайно, тяжко нашему отцю Олегові, бо господина тієї хати, де вони квартирують, зажадала аж три тисячі доларів. І це в такому невеличкому і бідному селі, як наше. То поки що платять, як за квартиру. Усі меблі познасили для священика парафіяни: і шафа,

і ліжко, і стіл, і навіть стільчики. Багато чим допомагають, звичайно, їхні батьки. Теж привезли чимало необхідних речей. Хоча й приїжджають рідко, бо ж за 200 кілометрів часто не нагостують. А ще обоє батьків-художників написали дві ікони для нашої каплички, за що ми їм дуже вдячні.

Але от що виходить із нашою церквою. Ми всі кошти пускаємо на її будівництво, і ще не одну тисячу доларів доведеться докласти. А які у селі можуть бути доходи, коли до каплички прийде до двадцяти людей в неділю? І ходять, зазвичай, ті ж самі, і саме їх коштом існує наша церковна громада.

І ми всі знаємо, що Церква відділена від держави. А ще багато хто говорить, що для священика держава нібито платить мінімальну зарплату. Та коли дізналися, що він нічого не отримує, то вирішили дати місячний заробіток – аж двісті гривень. Більше дати не спроможні, бо доходи зовсім малі.

А хотілося ще ось що написати. Кожного кварталу наша церква зобов'язана платити внески і в центр зайнятості, і в податкову, і в пенсійне, і в соціальне страхування. А це

обходиться церкві ще в сто гривень. Люди не розуміють і засуджують, а доходи від цього не збільшуються. І хто нам зможе пояснити, як наша маленька парафія і церкву побудує, і ще оплатить усі державні внески?

Тож так і перебиваємося від місяця до місяця. А кого це цікавить? Тільки нашу невеличку громаду, тих, хто дійсно переживає і за сім'ю священика, і за будівництво нашого храму.

Галина МЕЛЬНИК

Бажаєте, щоб Вашого листа опублікували? Якщо у Вас є коментарі з приводу статей або думки, якими Ви прагнете поділитися з читачами, – надіслайте їх до редакції (Градний узвіз, 1, Луцьк, 43025). Будь ласка, зазначайте Ваше ім'я, прізвище, місце мешкання, а також телефон. Листи можуть редагуватися, скорочуватися.

Конференція на животрепетну тему

У Холмі в Інституті ім. Б. Янського відбулася міжнародна науково-практична конференція «Роль мирян у Церкві в світлі духовної спадщини В'ячеслава Липинського, Богдана Янського і викликів сучасності». Україну на цьому заході представляли єпископ Полтавський і Кременчуцький Федір (випускник Волинської духовної семінарії), капелан і викладач

Волинського інституту ім. В. Липинського МАУП протоієрей Віктор Михалевич, який виступив на тему «Взаємовідносини світського та церковного у світлі духовної спадщини В'ячеслава Липинського», та викладач Волинської духовної семінарії священик Микола Цап'юк (тема його виступу – «Церква – місце поєднання загальнолюдських та релігійних цінностей»). Найбільше йшлося на конференції про втрату християнської ідентичності сучасною Європою, про плюси й мінуси євроінтеграції щодо цього, про важливість екуменічних контактів у справі нової євангелізації нашого континенту.

У Братства – новий лідер

Молодіжне православне братство Преподобного Миколи Святої, князя Луцького обрали нового голову. Як повідомляє сайт організації pramol.rel.org.ua, позачергові вибори відбулися у зв'язку з висвятою на диякона попереднього очільника Івана Марченка та його рішенням стати ченцем. Більшістю голосів братчики обрали лідером Сергія Когута, колишнього заступника голови.

Форум учених – у волинському селі

У с. Жидичин Ківерцівського деканату відбулась історико-краєзнавча конференція «Історія і сучасність Волині. Жидичин крізь віки». Науковий захід, який приурочили 780-й річниці першої письмової згадки про містечко, викликав чималий інтерес у краєзнавців, істориків та інших науковців. Доповіді представили фахівці з Києва, Луцька, Львова, Острога, Кременця та інших міст України. Значимість заходу була засвідчена ще й присутністю на його відкритті голови обряди Анатолія Грицюка та голови райдерадміністрації Леонія Кричкевича.

Прес-служба місцевої обителі Святителя Миколая Чудотворця повідомила, що її намісник ієромонах Марк (Левків) виголосив доповідь на тему: «Роль Жидичинського Свято-Миколаївського чоловічого монастиря у відродженні традиційних духовних цінностей українського чернецтва». Отець Марк розповів про тісну співпрацю з луцьким молодіжним православним братством Преподобного Миколи Святої, князя Луцького, про недільну школу, яка вже більше року діє при монастирі, тощо.

На завершення конференції пошановані історії і краєзнавства прийняли звернення до Президента України Віктора Ющенка, у якому, зокрема, просять главу держави допомогти відреставрувати один з найдревніших монастирів нашої землі, який нині переживає нелегкі часи.

**Підготували Віктор ГРЕБЕНЮК, прот. Віталій СОБКА
Світлини
Володимира МОЛЯВЧИКА, прот. Микола ГНАЙЛА,
прот. Віталія СОБКА**</p

СтеЖИНКА ДО ХРАМУ

СТОРІНКАМИ БІБЛІЙ

АВРААМ ПРИНОСИТЬ ІСААКА В ЖЕРТВУ

Одного разу Бог з'явився Авраамові у вигляді трьох ангелів і пообіцяв, що Сарра, його дружина, народить йому сина. Через рік після того як відбулася зустріч з трьома ангелами, у Авраама і Саррі народився син, якому дали ім'я Ісаак. Аврааму було тоді сто років, а Саррі – дев'яносто.

Чому вони чекали сина до такої глибокої старості? Бог зізнав, що Авраам любить Його, довіряє Йому і ніколи Його не зрадить. Але Авраамова віра в Бога повинна була пройти випробування, стати міцнішою. Бог уперше обіцяв Аврааму сина ще за 25 років до народження Ісаака. Чи легко чекати обіцянного 25 років? Це напевне важко. Аврааму теж було важко так довго чекати, але йому допомогла його віра.

Авраам і Сарра дуже раділи народженню сина. Саме тому вони дали йому ім'я Ісаак, що означає радість, сміх.

Ісаак був дорогим для свого батька, тому Бог захотів випробувати Авраама, перевірити, чи не любить він Ісаака більше, ніж Бога, чи готовий він пожертвувати заради Бога свою любов'ю.

Ми вже говорили про жертви, які приносили перші люди, про жертву Каїна й Авеля. Коли ми проявляємо любов до людей і слухняність до Бога – ми приносимо приємну для Бога жертву. Бог захотів жертви від Авраама і наказав йому принести Ісаака в жертву.

Як ви гадаєте, чи насправді Бог хотів, щоб Авраам зарізав свого сина, як ягњатко, і спалив на жертвовнику? Звісно, що ні! Бог лише випробував Авраама.

Ісаак ніс на собі дрова, на яких Авраам мав принести його

в жертву. Цим у Старому Заповіті було передбачено, що через багато років після того як жив на землі Ісаак, Ісус Христос понесе на собі Хрест, на якому Він Себе мав принести в жертву за гріхи всіх людей.

Авраам вірив, що Бог не допустить смерті хлопця.

Ці слова недаремно потрапили на сторінки Божого Слова. Адже в душі кожної людини живуть різні істоти. Овечка – це наша слухняність, голуб – це наша лагідність, віл – наша сила. На жаль, не тільки добре істоти мешкають усередині нас. Є ще хитра лисиця, злий вовк, підступний змій, уперте та неслухняні козел та баран.

Нагадаймо собі, яке завдання поставив Бог першим людям, коли оселив їх у раю? Панувати над усіма тваринами. Але Бог мав на увазі не лише тварин, які населяють природу, але також істот, які населяють душу людини: наші добре та погані риси характеру, почуття, бажання. Ми повинні панувати над мешканцями нашої душі й підкоряти їх Богу. Те, що Авраам приніс у жертву Богові впертого барана, означає, що він поборов у собі останню неслухняність. Господь випробував Авраама і допоміг йому стати повністю слухняним Його наказам. Бог сказав йому: «Оскільки ти був вірним Мені, тобто довіряв і був слухняним, то Я теж буду вірним Своїм обіцянкам, зроблю щасливими тебе і твоїх нащадків».

Уважно пошукайте в своєму серці: чи не заплутався там баранець упертості та неслухняності? Якщо такий є, то його треба принести в жертву Богові, тобто повністю позбутися цього гріха.

ОПОВІДАННЯ

НЕ БАЖАЙМО ЧУДЕС

Коли я був маленьким, трапилася зі мною дивна пригода.

Був я великий мрійник і фантазер. І от, як мені бабуся читала Життя святих, то я все головне (про спасіння душі та про віру в Бога) пропускав і не замислювався над цим, а всю увагу звертав на чудеса. А потім фантазував собі, наче я святий та рятую кораблі, зупиняючи бурю одним лише словом, або наче я молитвою загашаю вогонь чи

хресним знаменням лікую безнадійно хворих і таке подібне напридумував собі. А тоді почав навіть експериментувати: розпалю вогнище, сяду й молюся, щоб Бог його загасив. Або перехрещу воду і думаю: «Ану, чи правда, що по ній можна піти?» Або почну молитися, щоб Бог послав мені велосипед чи ще що.

Я й не здогадувався, що це великий гріх. Бо вимагати в Бога чудес без крайньої необхідності – то страшна зухвалість! Добре ще, що в мене нічого не виходило. А то

буває таке, що хто просить порожніх чудес, то йому їх дають бісі, а він думає, що то від Бога, починає пишатися собою, вважати себе святым і душа його гине. Зі мною такого, на щастя, не сталося.

Але гріх є гріх – у нього така властивість: тягти за собою інші, ще більші гріхи. От я дійшов до того, що почав сумніватися в існуванні Бога. Думаю: «Якщо Бог не дає мені те, що я прошу, – то, може, Його і нема?»

Підійшов я до своєї бабусі й питаю:

– Бабусю, скажі мені, може таке бути, що ти чогось попросиш у Бога, а Він не виконує?

Бабуся подивилася на мене уважно та й каже:

– Якщо просиш щось потрібне – Бог завжди дає.

– А ти ж мені читала, що Бог сказав: «ВСЕ, чого ви попросите в молитві, вірте, що одержите, – і буде вам!»

– То Бог сказав розумним людям, не забувай, – відповіла бабуся. – Він сказав це найближчим учням, які ніколи не спокушали Його. А усіким марновірам Він прямо сказав: «Рід лукавий і перелюбний шукає знамення: і знамення не дастесь йому». А коли диявол пропонував Христу Богу зробити чудо, Він відповів: «Не спокушай Господа Бога твого».

Замислився я, а тоді знов питаю:

– А як це: спокушати Бога?

– А так, – відповіла бабуся, – що ти просиш щось не ради життєвої потреби чи істини, а заради гріха: заради слави, щоб тебе всі вважали чудотворцем, або заради того, щоб перевірити, чи може Бог тобі дати те чи інше, або щоб Бог тобі довів, що Він насправді є. А чому Він мусить тобі це дівовиди, коли Він і так є – незалежно від того, віриш ти в Нього чи ні?

Бабуся наче дивилась мені в душі.

Та її мудрих слів я не послухався. І взявся знову спокушати Бога: «Доведи мені, що Ти є, зроби якесь знамення».

А Бог мені нічого не показував. Я сердився і казав подумки: «От бачиш: нема ніякого Бога». І це замість того, щоб подякувати Богові за те, що Він мене досі не покарав за такий гріх.

От тоді трапилася зі мною пригода, яка змінила все мое життя.

Пішли ми з хлопцями взимку на ставок. Бабуся забороняла мені йти, бо лід на ставку був неміцний, та я не послухався.

Прийшли ми на ставок, а там – анікогісінько. А ми,

нерозуміні, що з того й зраділи. Почали ми обережно проплувати до середини, де було кілька рибальських опонок.

Аж раптом нога моя оступилася, лід надломився і я разом з уламками криги перекинувся й шубовснув у крижану воду. Поки я намагався за щось зачепитися, мої друзі полякалися й побігли геть. Я зі слізами кричав до них, але ніхто вже не чув. Я опинився один серед озера. Руки мені наче звелю, і я швидко пішов під водою.

Я зрозумів, що це моя остання мить життя, і тут у моєму серці спалахнула справжня віра, і я без жодної зайвої думки вигукнув (подумки, звичайно, бо я був уже під водою): «Боже, поможи мені!!!» І навіть неслухняно дерев'яною руковою спромігся перехреститися.

Що було далі – не зрозумів. Мене наче хтось узяв за комір, потягнув, почувся шум, я опинився над водою і вдихнув замість води – повітря.

Ще якесь зусилля – і я сидів на кризі, а навпроти мене обтігувався величезний пес, якого я бачив уперше у житті (і востаннє). І де він тільки узявся?

Вже через багато років я зрозумів, що Бог найчастіше здійснює Свої чудеса потаємно, наче під якимось прикриттям, наче і не порушуючи встановлених Ним законів... І в нашому житті відбувається насправді багато чудес, яких ми навіть не помічаємо, бо Господь творить ті чудеса смиренно (так само і нам Бог заповідає чинити добре діла таємно, заради правди Божої, а не заради похвали чи подяки). Тож кудлатий собака, якого я готовий був розцілувати, став моїм рятівником, як то кажуть, для годіття. Але я знов, Хто насправді був мій головний Рятівник.

Тим часом собака обтрусила і побіг. А я побачив, що до ставка поспішають люди і хтось по льоду вже рушив до мене...

Іще довго після того по всіх куточках нашого села обговорювали мою пригоду, сперечуючись між собою, «могло це бути чи ні». Притому хтось уже стверджував, що я був на самому дні й трохи не з півгодини, а хтось запевняв, що я й зовсім не тонув, а витягав неслухумного собаку, який потрапив у воду і тому був увесь мокрий.

Я ж про свій випадок уперто мовчав. Бо це була ВІДПОВІДЬ Божа, і я не хотів про таке базікати.

Після цієї історії я й думати забув спокушати Бога. І навіть ім'я Боже промовляв пошепки і тільки стоячи.

Тепер я й сам застерігаю всіх: не спокушайте Бога. Не просіть у Нього чудес. Істинно – Бог завжди поруч, і чує все, і дасть нам усе необхідне, аби тільки ми не відступилися від Нього й довірилися Йому всім серцем.

ДУХОВНА ШКОЛА

«КОГО ПОШЛЮ ДО МОГО НАРОДУ?»

Волинська духовна семінарія (ВДС) утінця випроводжала у широкий світ своїх випускників. Цього року її закінчили 15 учнів стаціонарного відділення (із них шестеро осіб у священному сані: п'ять пресвітерів і один диякон), дев'ять – заочного (усі миряні) та п'ять учениць регентського відділення.

Насамперед із цієї нагоди було відправлено Божественну Літургію і подячний молебень у кафедральному Свято-Троїцькому соборі. Її відслужили єпископ Луцький і Волинський Михаїл, ректор семінарії протоієрей Іван Нідзельський, обласний декан протоієрей Іван Семенюк, декан кафедрального собору протоієрей Володимир Подолець, викладачі та випускники в духовному сані.

ВІТАННЯ

Храмові свята:

церкви Святого Йоана Хрестителя, Різдва святого Йоана Хрестителя, Апостолів Петра й Павла, Положення чесної ризи Пресвятої Богородиці у Влахерні, Рівноапостольної княгині Ольги, Рівноапостольного князя Володимира.

Висвята:
диякона Олександра Іллю-
ка 1 червня висвячено на свя-
щеника.

Постриги:
диякона Олега Дядюся 6 червня

пострижено в ченці (ма-
ла схима) з іменем Ма-
карій;

**диякона Івана Мар-
ченка** 6 червня постри-
жено в ченці (мала схима)
з іменем Константин.

Ювілеї:
священику Пав-
лові Борунову, на-
стоїтелеві парафії Свя-
тителя Миколая Чудо-
творця в с. Скірче
Горохівського дек., 12
липня – 30 років;

**священику Юрієві
Здебському**, кліркові со-
бору Різдва Христового у Во-

лодимирі Рожко проте зазначив: не стільки важливе визнання дипломів духовних навчальних закладів державою, головне те, чого набули семінаристи у своїй альманаху, що понесуть у народ, до своєї паства. Саме це важливо для Господа Бога.

Багато теплих слів звучало ще того дня і на адресу архієрея, і ректора, і викладачів... Тепер семінарія, для якої, до речі, швидко зводиться новий корпус, чекатиме нову побожну юнь, яка бажає присвятити життя служінню Богові і білянім, адже вступна кампанія 2007 року не за горами.

Віктор ГРЕБЕНЮК
Світлини прот. Віталія СОБКА

лодимирі, 12 липня – 5 років священичого служіння;

протоієрею Михайлові Гадію, настоїтелеві парафії Святого Духа в с. Коритниця Локачинського дек., 16 липня – 55 років;

священику Іванові Гуреєву, настоїтелеві парафії Архістратига Михаїла в с. Підгайці Луцького району, 19 липня – 25 років;

священику Олегові Походзею, капеланові Луцької міської лікарні і настоїтелевії каплиці Воскресіння Господнього та парафії Воздвиження хреста Господнього в с. Коршів Луцького району, 27 липня – 30 років.

Щиро сердечно вітаємо парафіян
із храмовими свята, а священно-
служителів і ченців – із вагомими жит-
тєвими подіями!

ОФІЦІЙНО

Протоієрея
Миколу Гінайла
призначено наст-
оятелем парафії
Рівноапостольної
Ольги в с. Хри-
паличі Володи-
мирського дек.
(указ № 62 від 5 червня 2007 р.).

Священика Віталія Іваніва при-
значено настоятелем парафії Велико-
мученика Димитрія Солунського в с. Бі-
лин Володимирського дек. (указ № 63
від 7 червня 2007 р.).

Священика Сергія Місана звиль-
нено від обов'язків настоятеля парафії
Архістратига Михаїла в с. Верба Воло-
димирського дек. (указ № 64 від
7 червня 2007 р.).

Протоієрея Леоніда Мельничука
призначено настоятелем парафії Ар-
хістратига Михаїла в с. Верба й Апо-
стола Йоана Богослова в с. Охнівка
Володимирського дек. (указ № 67 від
8 червня 2007 р.).

Шацькому деканові священику
Ігореві Кузьмичу дано благословен-
ня на відкриття православного та-
бору відпочинку на озері Світязь. Ке-
рівником табору призначено Олекс-
андру Кузьмич. Деканам епархії
дано благословення організувати групи
для відпочинку в таборі (указ № 68 від
13 червня 2007 р.).

Священика Тараса Свистовича
призначено кліриком парафії Архи-
стратига Михаїла в с. Рудня Рожищен-
ського дек. (указ № 69 від 15 червня
2007 р.).

Протоієрея Михайла Бучака при-
значено настоятелем парафії Святої
Софії – Премудрості Божої в Луцьку
(указ № 71 від 21 червня 2007 р.).

Священика Юрія Янчука при-
значено настоятелем каплиці Велико-
мученика Пантелеймона Цілителя
відділення обласної клінічної лікарні
в с. Боголюбів Луцького р-ну (указ № 74
від 27 червня 2007 р.).

Священика Андрія Мовчанюка
призначено настоятелем каплиці Пре-
подобного Агапита Печерського об-
ласного протитуберкульозного дис-
пансеру (указ № 75 від 27 червня
2007 р.).

магдебурзького права і 390-ї річниці Луцького братства. Про напрями роботи, вимоги до матеріалів, умови участі тощо – дізнавайтесь за тел. 4-25-91, 4-56-19, 4-71-52.

22-31 липня, 1-10 серпня – Богомілля до святынь **Криму**: Бахчисарай (Успенський монастир, Качі-Кальон-Печерний монастир), Севастополь (Херсонес, Володимирська церква, Георгіївський монастир, Новоспаський скит), Балаклава (Інкерманський монастир), Сімферополь (Троїцький монастир, Петро-Павлівський собор, Свято-Троїцький собор – мощі Луки, тантіна Елени й Константина), Судак (Топловський монастир). Зголосуватися не пізніше як за тиждень до зазначеного першого дня паломництва. Вартість (проїзд, проживання та екскурсії) – 450 грн. Докладніша інформація та реєстрація – за тел. (0322) 5-42-50.

На озері Світязь із 25 червня до 20 серпня діє християнський табір відпочинку. Зaproшуємо дорослих і дітей. Термін перебування – 1 тиждень (з понеділка до понеділка). Вартість триразового харчування – 200 грн. Проживання – в наметовому містечку. Проводяться Богослужіння, спортивні ігри, конкурси. З собою обов'язково мати: постільну білизну, кухлик, ложку, виделку, теплій одяг, дощовик. Попередньо необхідно зголосуватися до керівника табору Олександри Кузьмич або до духівника табору священика Ігоря Кузьмича. Контактні телефони: (068) 8417630, (068) 8417629. Доїзд самостійний до зупинки с. Пульмо Шацького р-ну.

Виконуємо реставрацію та розпис храмів, а також реставрацію, позолоту, посріблення євхаристійних наборів: чаш, дискосів, лжиць і т. ін. Тел. (050) 660-53-19.

Шановні читачі, дорогі брати і сестри! Не використовуйте наш часопис у господарських цілях. Якщо газета Вам уже не потрібна – передайте її білянім або в бібліотеку

